

AIKA ja OLENTO

Rusto Myllylahden, Sini Silverin & Tuomo Tuovisen yhteisnäyttely

ja

OLENTO

Oksasenkatu 11
7. - 31. 5. 2026

SISÄLLYS / CONTENTS

FI:

4 Rustosta, Sinistä ja Tuomosta

7 Essee

FI & EN:

15–17 Teokset ja kartta / The works and map

EN:

18 English summary

22 Translation of Tuomo's corridor video

Kimaltava kiharainen pehmeä hellä, murheeton mutta ei murhetta kieltävä. Päällä musta suuri huppari. On useita lääkkeitä ja yön levon jälkeen karvahuivi. Hieno kauneus pehmentää aina minä-möykyn. Ei liikaa, ei koskaan liian vähän. Tämä on ystävyyskantokyky. Sulaa sopua ei ole. Möykkyisyys, karkkimainen sulautuma. Eri todet tuottaa keskustelun, käännämme jo aikaisemmin yhdessä ollutta kieltä tähän, se kehkeytyy uudestaan jatkuvaksi kokeiluksi. Kun juttelemme, kurotamme aina toistemme taakse. Eikä meillä täällä ole kovinkaan paljon rauhaa.

Rusto Myllylahtea, Sini Silveriä ja Tuomo Tuovista yhdistää pitkäaikainen ystävyys ja sen myötä taiteitten tekemisten väistämätön ajassa limittyminen. Sini ja Rusto tutustuivat Ilosaarirockin aikaan vuonna 2009 ja ovat vuosien varrella auttaneet toisiaan elämän, näyttelyiden ja keikkojen parissa. Viime vuosina he ovat soittaneet yhdessä Elatu Nessan ja Sini Silverin duo-keikkoja sekä osana Spiikkis-yhtyettä. Rusto ja Tuomo tapasivat opiskellessaan Rovaniemellä taiteiden tiedekunnassa vuonna 2005 ja jatkaessaan opintoja Kuvataideakatemiassa. Tuomo on myös esiintynyt Ruston bändin Spirit Gumin kanssa ja Rusto Sorbus-kollektiivin elokuvassa *Fucked Up in a Bad Way*. Tuomo ja Sini kohtasivat vuonna 2012 Karhofesteillä Kuopion Kallavedellä. Yhdessä kolmikko on aikaisemmin työskennellyt Sorbus-kollektiivin elokuvan *Wild Is The Wind* parissa. Cornwallissa vuonna 2018 kuvattu 43 minuuttinen elokuva kertoo siitä, miten Ruston esittämä performansitaiteilija on ystävineen juhlistamassa hänen naimisiinsa menoaan itsensä kanssa. Sinin esittämä bestis-diy-noita mahdollisesti vaikuttaa siihen että taiteilija katoaa ja seuraavana aamuina merestä nousee performansitaiteilijan näköinen merenneitomainen olento, joka on opetettava puhumaan ja elämään uudessa maailmassaan. AIKA ja OLENTO ON Ruston, Sinin ja Tuomon ensimmäinen yhteisnäyttely.

RUSTO (s. 1983, Tornio) on äänen, kuvan esitysten ja esinepohjaisen installaation parissa työskentelevä helsinkiläinen taiteilija, jonka taiteellisen tuotannon keskiössä ovat ennen kaikkea taiteen vapaamuotoisuus ja ilo. Hänen usein tilaan perustuvissa installaatioissaan näkyy kulutuskuulttuurin jätettä, roskaa, tuhoa ja tekoälyn tuottamaa digitaalista hälyä. Esillä on asioiden rakentuminen kerroksittain, uudelleen tulkitseminen, naamiollisuus, arkisten yhteyksien muuttaminen ja materiaalisilla mielikuvilla leikkiminen sekä vastakohtien ja erilaisuuksien rinnastaminen. Rusto on valmistunut Kuvataideakatemiasta vuonna 2016. Yksityisnäyt-

telyiden lisäksi hän työskentelee esitystaiteen, musiikin ja äänitaiteen parissa. Hänen Elatu Nessa on kiertänyt Suomea ja Eurooppaa vuodesta 2015 lähtien esittäen syvään kuuntelutilaan kutsuvia ääniä, laulua ja meditatiivista ambient-musiikkia. Kaikessa on teräväpiirtoisuus, se miten roskien joukosta yhtäkkiä jokin kuva hyppää esiin.

SINI (s.1987, Kemi) on monialainen runoilija ja somatiikan harjoittaja joka jakaa aikansa pohjoisen Pellon ja eteläisen Helsingin välillä. Hänen teoksensa ovat muodostuneet liikkeen tarkastelusta, niin poliittisen kuin ruumiillisen, purkaen erotteluja ihmisen ja luonnon, tekstin ja kehon, sukupuolien sekä eritasoisten taiteiden välillä. Jossain siellä on lempeä anarkia. Häneltä on julkaistu runoteokset *Muovailen muovipussista kaurista kahvaa* (2016, Zäp Books), *Titaanidisko* (2020, Poesia), *Haisee kaikkia tuoksuja* (2023). Hän on ollut mukana tekstipohjaisella kuvataiteella yhteisnäyttelyissä Oulussa, Nellimissä, Helsingissä, Malmössä ja pitänyt näyttelyn *Private interest of each other looking themselves in a trashy rosy life*, Hampurissa vuonna 2020. Tanssiteoksissaan hän on tutkinut filosofisia klassikoita. Noisen teossa häntä inspiroi ajatus, että kuka vain voi mistään riippumatta luoda äänimaailmansa. Näyttelyn maalauksissa ja veistoksissa on esille liike, joka tapahtuu runoilijan työpöydällä. Sanat dykkataan maailmasta, toisilta ihmisiltä, maasta ja värin vaikutteista. Kirjoittaminen alkaa aina maalaamisella. Tämä on yhteisyyden etsimisen muoto.

TUOMO (1984, Tampere) on kuvataiteilija, joka valmistui kuvataideakateemiasta vuonna 2014. Hän on tehnyt yksin ja yhdessä musiikkivideoita, lyhytelokuvia ja toiminut Sorbus-yhteisössä (2013–2019) ja Outo olossa (2020–2024) sekä Lou-gallerian taustalla Vaasankadulla. Tuomon teoksissa näkyy itsen vierestä tarkasteltu maailma sen hämmentävine vinouksineen. Taiteen ja elämän sekoittuminen sekä yhteisöllisyydestä vaikuttaminen tarkoittaa hänellä tarkasti mutta avoimesti maailmoja ja ihmisten toisiinsa kutomista. Pandemian alettua Tuomo digitoi kaikki kuvaamansa videonauhat. Aloittaen skeittivideoiden teosta 15-vuotiaana, elämänsä kaikenlaisesta tallentamisesta. Nyt hän työskentelee koko elämänsä aikana kuvaamansa videoarkistomateriaalin parissa ja tekee laajaa teossarjaa nimellä *Onko rakkaus harhaa?*. Esillä on sielun ja muistin yhteinen muodonmuutos.

Metsäkuvassa on Wu-Tang Clanin logokivi, maan ruskeaa, hymy, betoninen vaalea oksa ja sillä lintu.

Tänään minä-telineen tyynynpäällinen on t-paita. Kun nukahtaa, minättömyys risteää. Ei mene, ei ole. Näkyy LENTÄVÄ TYYPPI ja PIKKU PIRU, ne hengaa pupun kanssa lähikuvassa. On aika ja olento, sulaa karvaisaa veren eläjää, itsen ulkopuolella, elämän jälkeisessä elämässä.

Täällä on aikojen ja olentojen maailma: tuntu siitä miten jokin hahmoinen leikkautuu irti taustastaan, kerrostuu ja alkaa elää omaa elämäänsä. Se että nostalgia on liian ohut termi kuvaamaan mitään liikettä. Olento on tässä näyttelyssä videolla ilmestyvä, taulun melkein tunnistettava tyhjässä leijailija ja hämy katse vaahtomuovissa. Viitteellisenä ja vähän vinona se on aina anonyymi. Jotain lajiolemuksesta seuraavaa. Tässä olennot ovat katseiden alla, omine naamioineen, lepäillen liikkeessä epämääräisen ajan seurana. Paolo Virno kirjoittaa teoksessa Kun sana tulee lihaksi, miten ”altistuminen toisten katseille, poliittinen toiminta vaila takuita, tottuneisuus mahdolliseen ja arvaamattomaan, ystävyys ja vihamielisyys tarjoavat kaikki tilaisuuden ottaa anonyymi haltuun, ”se” josta on peräisin”.

Olennon muoto rakentuu hieman siitä miltä se näyttää ja siitä mitä se koskee. Tällä kielellä usein puhutaan muodosta sanalla keho, vironkielisen raameja tarkoittavan sanan mukaan. Kehollisuus on näin jokin puinen. Ruumis sana on liitännäisempi, kuten Jean-Luc Nancy kirjoittaa: ruumis on se mikä on ulkopuolella. Hän kirjoittaa että se on olemista liki (toisen) ruumiin kanssa, jotain lähellä olevaa, jota ilman ei voi olla. Fyysistä on siis paljon ja se on ympäröivänkin muovailemaa.

Tässä ruumiin ja kehon vääntymässä meillä on ihmisen mallinen aukko, josta olento on irrallaan. Kun olento kehystä vasten liikahtaa, eli hylkää muodon, sen tausta nousee esiin. Se alkaa bouncata. Kaikki viivat hie-man venyy. Tämä tekee olentojen maailmasta tasavertaisen. Kun olento liikkuu, aika heiluttaa taustaa. Tulee liikkuvaa aikaa, liikkuvaa olennolli-

suutta kaikessa tavallisuudessaan. Menossa on hellyys. Auringonlaskun jatkuva toisto. Samaistuminen ja surun aukinaisuus. Mutta on myös niin että taustan (maalauksen pinnan, syiden, pinnan alaisen, tekijöiden, toimijoiden, kenenkään) ei kuuluisi tulla esiin. Maisema ei saisi mitenkään nousta jaloilleen, näyttää mistä tulee, mitä staattista/valtaa/hämyä, siinä sisällä on.

Hieman uhkarohkea itsenkiihdyttäjä kasvattaa kokoaan, ei saa kiinni siitä sellaisenaan ja muuttuu aallossa, jonka itse tekee. Toisteisuus sanoittaa ettei kaikki ole niin katoavaista. Uudelleen eteen tullut jäte, että olet edelleen olevainen. Jatkut. Unohtelet. Näkyy katkoviivoja silmissä, siinä sanomassa jotain. Heiluu pois ja lisää liikahtaa. Iho kannattelee taitteet, väsymiset, kääntymiset, nuokkuvat ja vedettömät asiat. Syyt on nyt noin auki juurineen maan pintaisena. Yksi kohta alkaa tiivistyä tavaraa ja taipuu siitä. (Tuulettaa.) Ääriviivaisuus. Taite. Ei erehtymistä, ei anteeksi pyytämistä. Ajattelu ei peilaa, ei päätä rajoja, hengittää itse enemmän tilaa.

Olentoisuus ilmestyy elämää ajattelevalle, elämää kokeilevalle. Näiden olentojen kanssa on elämä. Joku voisi sanoa että olento on lintu, etiäinen, marginaaliin laitettua varjoa. Olento on tässä diy-filosofinen sana, jolla puhua muotoisuudesta. Malli jota soveltaa kenen tahansa mihin ikinä muotoon, seinän ihoisuudesta kuvien olioisuuteen maailmassa, aina muotojen suurista ja pienistä vireistä meihin asti. Tämä on tapa tunnistaa jotain nimetöntä, jotain pehmyttä mukana kannettavaa merkitystä, pysymätöntä. Kathy Ackerin elämäkerrassa sanotaan: ”by angels I mean that there are many ways we experience, we don’t have language for most of it, angels are making distortion pulling out eyes destroying brains. They can play havoc with emotions and for behaviour they presence a particular form of torture.” Nämä enkelit tms. sääsket, päässä hengaavat ovat jokaisella omansa. Olennot. Söpöt. Oudon goottiset. Ihmeellinen kellotaulu. Tehty moninaisuuden mahdollisuudeksi.

Ruston olennot ovat hahmoja. Ikään kuin omassa maailmassaan elävän sirkuksen, katsojan kanssa yhteisesti sovittuja epätodellisia, jotka vapauttavat olentoisuudessaan ihmiskehoisuudesta, mutta on silti siitä lähteviä. Maailmalla on vähäisiä merkkejä, jotka viestivät miten vaahto-muovista tulee taikinaa, miten seinät on ihminen, miten keksi on ihoa.

F
A
C
T
O
R
Y

W
E
S
S
A

Kaikki samaa. Tulee ihmis-hahmo-patja. Arki sivuuttuu. Soi Meat Puppets. Tausta nousee esiin, itsen viereen, rekisteriin perspektiiviä. Hahmo ei ole todellinen haamu, eikä mikään tosi-ihminen. Installaatio luo hahmoille unen ja sadun.

Ruston taide rakentuu usein edellisen teoksen tai näyttelykokonaisuuden päälle. Installaatio on naamio, kuori, kulissi, ja se elää ajassa. Oksasenkadulla kerrostuu Korttelit-näyttelyssä ollut vaahtomuovihahmo, jolla oli aikaisemmin Islannissa tehdyn kylpylä- ja vesiteemaisen esityksen asusteet yllään. Vaahtomuovihahmon naama on ollut eri hahmoilla Sinne-gallerian näyttelyssä vuonna 2022 ja Mäntän kuvataideviikoilla 2023, sekä Pitted Dates -taidetilan joulutervehdys/t-paita mallilla vuonna 2024. Rustolle tekeminen on sekä uusien teosten tekemistä että omien teosten kierrätystä ja dyykkaamista. Teokset kerrostuvat, teoksia jatketaan näyttelykierrosta piittaamatta. Materiaaleissa on myös kiertoa: on löydettyjä asioita kuten kumi, eristelevy, raksapuu, vaahtomuovi ja eteen tulleet mahdollisuudet. Kerääminen ei ole minkä tahansa hyödyntämistä, vaan, kuten dyykkaamisessakin, on oltava tarkka haluistaan. Löydetyn rinnalla on myös ostettuja materiaaleja kuten kumia, vahaa, liimaa, kipsiä, maaleja. Kierrätettyjä materiaaleja muokattaessa teoksista tulee usein myös ongelmajätettä / niitä ei voida kierrättää enää uudestaan. Kierrättämisen takana ei ole kierrättäminen sinänsä tai ekologinen pelastavuus, vaan ajatus että uudelleen käyttäminen tekee teoksista elävämpiä. Kyseessä on tuhossa oleilu, ja tavaroilla maailman likaamisessa kie-riskely.

Samankaltainen materiaalisuus kiertyy esiin Sinin runoudessa. Sanat on dyykattuja, ajatukset esineet muodot kerättyjä. Eikä idea ole sanojen keräily ja tallentaminen sinänsä, vaan sekoittaa jo kirjoitetusta kielestä esiin esineiden ja roskien paljoutta. Maailma on niin täynnä, ja jokaisella siinä oma huutava tasa-arvoinen esiintulonsa. Sanat ja erilaiset sanojen ontumiset ja muuntautumiset puhuvat lujaa. Sellainen sana, joka jauhautuu ajassa, laittaa aina uutta käyntiin. Heiluttaa taustaansa. Lisäksi näitä paljousia voi tarkastella maalilla ja savella.

Näyttelyssä teokset ovat kokonaisuudessa maa, multa, polte, kaste, tuli, elämä ja muljahdus. Olento näissä pieninä paloina oleskelemalla. Fyysisesti kierteet näkyvät kerätyistä marjoista tehdyn musteen käyttämisessä ja työssä saatujen ja löydettyjen materiaalien parissa. On marjastajan asenne ja roskien kaivelu.

Hulluus, rakkaus ja pohja jotka tunnen sormen päällä painaen. Siellä on olio oikuttelemassa, kopioitumassa, antautumassa. Kokemus on huojuva, ehdoton, keräävä josta käsi erottaa kestoa. Auringonlaskujen rytmissä. Vedet. Naamiot. Pinnat. Jänis katselee palavaa kaupunkia. Hevonen kumartaa. Lämmön, valon, surun ja valumisen kanssa. Naamioiden sisällä toisia naamioita kuperasti päällekkäin. Joku tekee veistosta muovista, itsen näköistä itsen kuvaa. Vastustele selkenemistä, odotuttaa. Se että kaikki on väliaikaista ei tarkoita sitä että kaikki olisi merkityksetöntä. Ratkaistu. Oman itsen suru ja maailman suru risteää. Rytmitty auki ja palaa.

Tuomon olento on ajan muotoinen ja kurkkii siitä esiin. Aika kerrostuu ja osoittelee miksi maailma on juuri tällainen. Outo, mielivaltainen, sattuman kaltainen ja uudestaan outo: historian enkeli kihartuneena. Videot kerroksellistuvat arkistoidun videomateriaalin muovaamisessa. Se saa taustan nousemaan esiin. Olennon katseesta näkee että ollaan juuri lähdössä pois paikalta. Videotaiteilijan olento seikkailee nuoruuden skeittikuvissaan, erilaisissa elämän näyissä. Vuosikymmeniä myöhemmin sama on ihan eri olento. Sen lihallisuus muuttuu, siitä tulee kadonnut ja säilynyt hahmo ja sille leikkautuu uusia merkityksiä. Aika hajoaa siinä, että siihen rakennetut identiteetit muuttuvat. Ajattelu ja aika katselevat omaa siroamistaan. Näkyy se, miten me jatkutaan elämän eri vaiheiden välillä. Nuoruus tuntuu unelta, jokin rakkauden kuva menneisyydestä kiertyneeltä mutta ikuiselta. Rakkaus on se hyvin vaikea oivalutus, että jokin muu kuin minä itse on todellista. Rakkaus, ja siten taide ja moraalit, on todellisuuden löytämistä, kirjoitti Iris Murdoch. Se tarkoittaa, ettei ajalla ole mitään muuta järkeä kuin muistuttaa todellisuuden tunnistamisesta.

Tuomon videoarkistot ovat olleet alkujaan skeittikenkälaatikoihin tallennettuja miniDV-kasetteja, VHS-nauhoja, filejä, puhelimien äänityksiä, älypuhelimien muistiota. Niissä on kone/orgaanisuus. Digipokkari. Kun ne on digitoitu, ne ovat tulleet kovalevyksi. Arkiston tuntu on nyt arkiston mielen kehystämässä. Alkuperäisestä kerätään jotain, joka muovautuu ja jonka merkitys saa muuttua. Muisti kyllä kerää yhteen ja tiivistää aikaa. Tarjoilee sitä. Aktivoi sitä. Taittaa siihen kerroksia. Erottelee. Aika vyöryttää vellomista asioiden rajalle. Rekisterit ja perspektiivit vaihtuvat ihmisen ja ajan muuttuessa, hulluuden liikkeessä, muuntuneissa mielen-tiloissa. Itse tehdyistä muutoksista huolimatta havaintoon maailmasta ei voi aina luottaa. Muutos tekee sitä. Taide saattaa heilua havainnon edessä. Sopii, mutta kenen kanssa.

Tuomon teossarjan vaikuttimena on ollut suunnittelija ja taiteilija Erkki Kurenniemen oman elämän arkistointiprojekti. Kurenniemi taltioi elämäänsä tarkkaan ja intiimisti koska halusi kopioida ”limaan perustuvan” tajuntansa sähköiselle alustalle. Että se voitaisiin myöhemmin herättää henkiin digitaalisena hermoverkkona. Ajatukseen kuului, että ihmisten digitaalinen tietoisuus voitaisiin laittaa avaruusaluksen, ja maapallo jätettäisiin rauhaan, ettei sitä tarvitsisi tuhota. Helen Korpak kirjoittaa Edit-taidemedian Hereillä mutta mihin hintaan – Nykytaiteen milleniaaliantologiassa: ”Olemme luoneet maailman, jossa nykyhetki muuttuu silmänräpäyksessä menneisyydeksi (- -) Historian jatkuva ultra-nopea syntyminen kerryttää jättiläismäisiä data-arkistoja. Arviolta 60-70 prosenttia matkapuhelimiin tallennetuista ja pilvipalveluihin synkronoiduista miljardeista kuvista on "pimeää dataa", jota käytetään vain kerran eikä siihen palata koskaan.” Elämme digidatan äärettömyyden ja kuole-mattomuuden aikaa, joka muodostaa nykyisyyteen rinnakkais-museon, yön, unen ja sillan.

AIKA ja OLENTA -näyttelyssä keski-ikäinen videotaiteilija kummittelee omassa pilveen ladatussa arkistotietoisudessaan ja katsoo omaa nuoruuttaan. Opettelee luottamaan todellisuuteen. Kysyy, kenelle me näytämme keskisormea, kun me näytämme keskisormea kameralle. Joku näyttää keskisormea myös Erkki Kurenniemen ei aivan niin raikkaalle materiaalin haalinnalle. Elämäntyön merkittävyys ei tästä keskisormesta pienene. Jotain tapahtuu kuitenkin hiljalleen neroudelle. (Lue Tanja Tiekson essee Dimi is dead. Kokeellisen musiikin hiljaisuudet.)

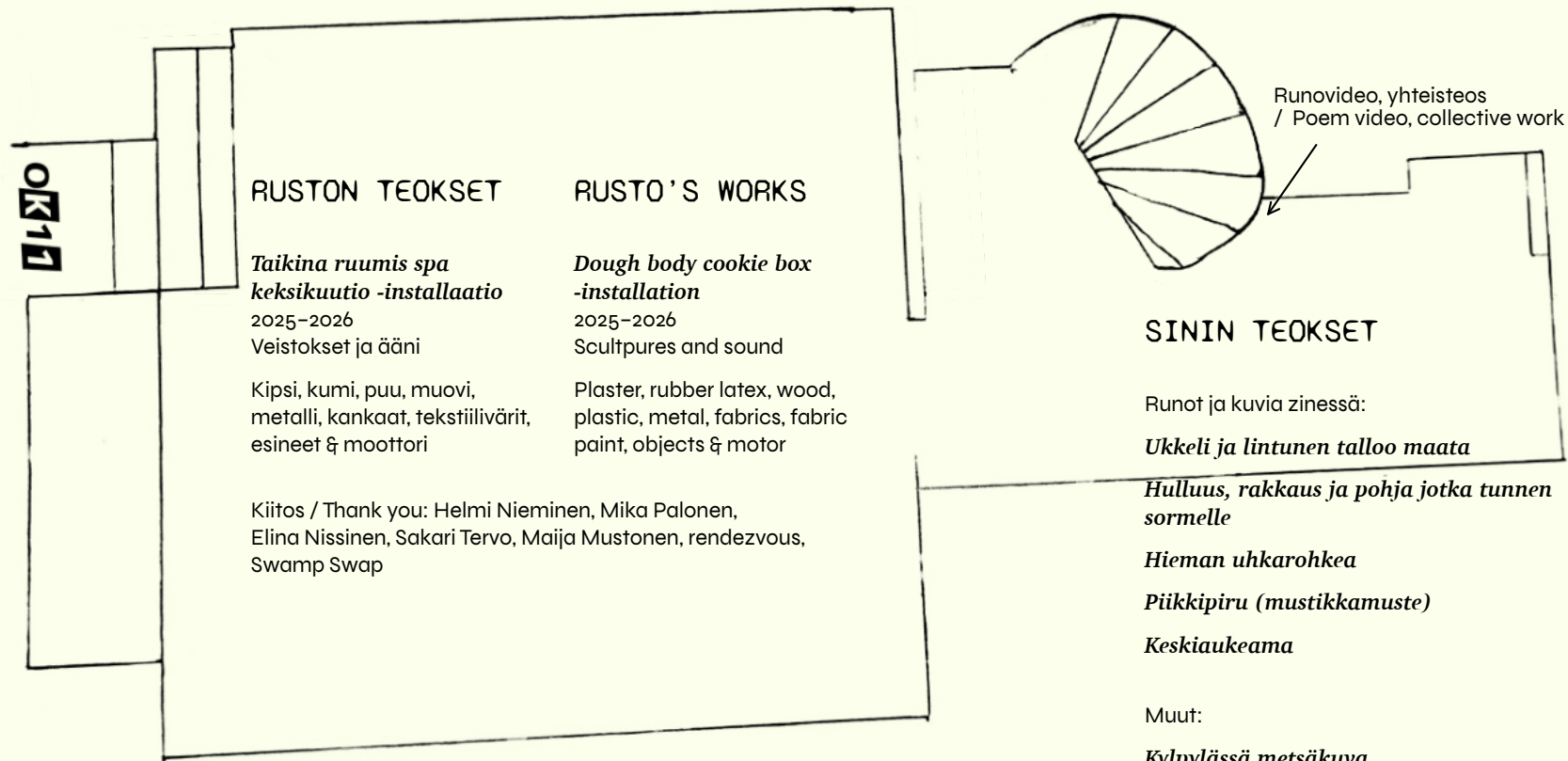
Ukkeli ja lintunen talloo maata. Joku nuolee kieltä, vesihanaa. Syö kokonaan silmätipat. Syö kehyskulmat. Paksua sademattoa, maan ruskeaa vastetta, katvealueilla hiekka joka hajoilee. Itse haluaisin muistaa paremmin mitä olen koskenut.

Pahisperhonen sivun reunassa, goottisen linnakkeen alla on arkisia kammoja, tavallista, salattua siinä peruksellisuudessaan. Teräväpiirtolehti, nahkainen lehti on kulmainen. Violetta, sinistä, mustaa on paljaissa puissa vuorotellen, jaottelun sijaan. Takaa löytyy potta josta kasvaa kukka, aika, uusi peruna. Tämän jälkeen toisella puolen nenäliina.

Essee: Sini, Ruston ja Tuomon kanssa käytyjen keskusteluiden pohjalta. Näyttelyn julisteen teki Rusto, zinen muotoili Tuomo. José Luis Rico käänsi englanniksi tiivistelmätekstin ja runon Metsäkuvassa Wu-Tang Clan.

Rusto työskentelee vuonna 2026 Koneen säätiön apurahalla. Installaation osia on aiemmin tehty myös taiken apurahoilla vuosina 2022–2024. Tuomo työskentelee tällä hetkellä Taiken taiteilija-apurahalla, ja esillä olevien teosten tekemistä on tukenut myös Suomen Kulttuurirahaston Uudenmaan rahasto. Sini toteutti teokset Taike Lapin apurahalla syksyllä 2025. Näyttelyä on työstyetty yhdessä myös Väinö Tannerin säätiön residenssissä Mazzanossa, Italiassa.

AIKA ja OLENTO on Rusto Myllylahden koolle kutsuma ja se on vaikuttanut Oksasenkatu 11:n vuoden 2026 yhteisyyden teemasta. Inari Sandell dokumentoi näyttelyn valokuvin.

RUSTON TEOKSET

RUSTO'S WORKS

Taikina ruumis spa keksikuutio -installaatio

2025-2026
Veistokset ja ääni

Kipsi, kumi, puu, muovi,
metalli, kankaat, tekstiilivärit,
esineet & moottori

Kiitos / Thank you: Helmi Nieminen, Mika Palonen,
Elina Nissinen, Sakari Tervo, Maija Mustonen, rendezvous,
Swamp Swap

Dough body cookie box -installation

2025-2026
Sculptures and sound

Plaster, rubber latex, wood,
plastic, metal, fabrics, fabric
paint, objects & motor

Runovideo, yhteisteos
/ Poem video, collective work

SININ TEOKSET

Runot ja kuvia zinessä:

Ukkeli ja lintunen talloo maata

Hulluus, rakkaus ja pohja jotka tunnen sormelle

Hieman uhkarohkea

Piikkipiru (mustikkamuste)

Keskiaukeama

Muut:

Kylpylässä metsäkuva

(ikkunatarra, yhteisteos)

Savityöt 1-4:

Olen tehnyt savitöissä lantion poimun risteymän ja hampaat sen pariaksi. Viisivarpaisen skorpionihäntäisen luuston päkiälle nousemassa. Jalkaterällä: kaikkien luiden kiinnityskohtia. Näkyy rustojen paikkoja, syvällä porraslumpio, myrkkyrauhanen. Varpaat maata ja vettä suuntautumassa pysyvään ponnistukseen. Suoli katselee vierestä. Hengittää omaa vettä. Vaihtaa ideoita. (savi, briketti, vahtomuovi)

Maalauksia Mazzanossa (vesivärit)

Kiitos / Thank you:

Tiina Arjukka Hirvonen, Maiju Himberg, Heikki & Eino Romppainen

SINI'S WORKS

Poems and images in the zine:

Uccellacci e uccellini treading the ground

Madness, love, and the bottom I can feel with my finger

A slightly reckless

Spiky Devil (blueberry ink)

Centerfold

Others:

Spa Forest Image

(window decal, collective work)

Pottery 1-4:

In the clay workshop, I made a hip joint and a set of teeth to go with it. The skeleton of a five-toed scorpion-tailed creature rising up on its toes. On the foot: the attachment points of all the bones. You can see the locations of the cartilage, the deep trochanter, the venom gland. The toes are earth and water, and are oriented towards a sustained effort. The intestine watches from the side. Breathes its own water. Exchange some ideas. (clay, briquette, foam)

Paintings in Mazzano (watercolor)

*Taikinaruumis lilluu kylpylässä,
kaupungin seinät ovat keksiä
ja aika, ajatukset, ihmiset seinät hetken yhtä
sulavat läpi avaimenreiän ja takaisin muotoihin
rotta nakertaa tähtiä
kyynel kylpee
silmien takana hymy jolle tuuli laskeutuu syliin
tanssii askeleen
mumisee ja ähkii*

*Taikina ruumis spa keksikuutio
Kelluva sydän tähti kyynel
Kyynel kylpyvesi
Tähdet surraa hellästi ym ym*

*A dough body soaks in the bathhouse
the city walls are made of cookies
and time, thoughts, people, the walls
for a moment are one
melts through the keyhole and back
into shapes
a rat nibbles the stars
a tear bathes
behind the eyes a smile on whose lap
the wind descends
dances a step
mumbles and groans*

*Dough body spa cookie box
Floating heart star teardrop
Teardrops bath water
Stars buzzing tenderly etc etc*

TUOMON TEOS / TUOMO'S WORK

Taivas / Heaven

2026

Videot, ääni, maalaus, t-paita
 Videos, sound, painting, t-shirt

video 1: 20 min (Alkaa .00, .20 ja .40
 / Starts at .00, .20, and .40)

video 2: ∞ loop

video 3: 10 min loop

video 4: 42 min loop

Äänen tilallinen suunnittelu ja miksaus
 / Sound arrangement and mixing: Antti Kainulainen

Enkeliäänet / Angel sounds: Ben Russell

Hengityksen äänitys: / Breath recording: Heikki Kossi

Kuvaus / Camera:

Tuomo Tuovinen

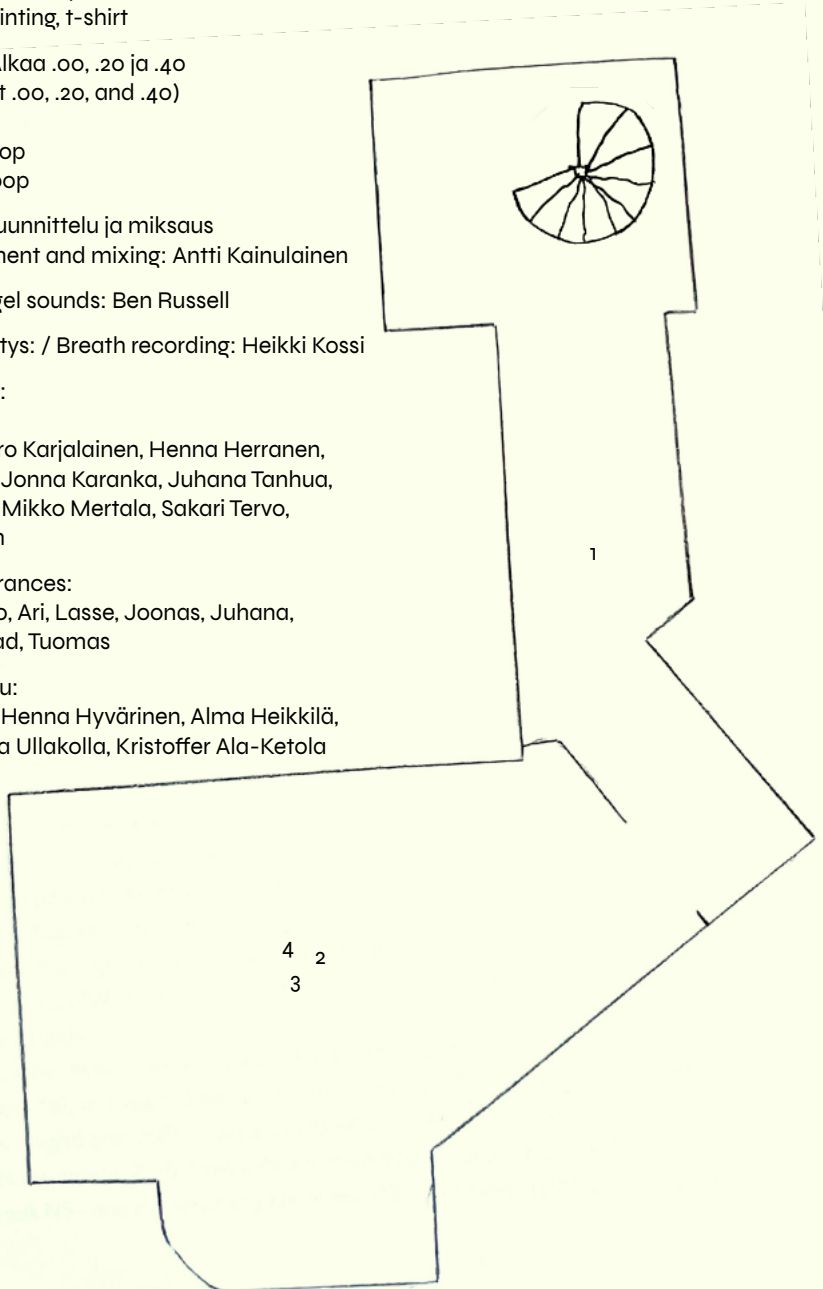
+ Ari Toivonen, Eero Karjalainen, Henna Herranen,
 Jarkko Laesvirta, Jonna Karanka, Juhana Tanhua,
 Martti Heikkinen, Mikko Mertala, Sakari Tervo,
 Tuomas Kinnunen

Kuvissa / Appearances:

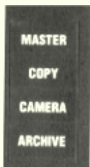
Tuomas K., Jarkko, Ari, Lasse, Joonas, Juhana,
 Mika, Rusto, Morad, Tuomas

Kiitos / Thank you:

Henna Herranen, Henna Hyvärinen, Alma Heikkilä,
 Sakari Tervo, Musa Ullakolla, Kristoffer Ala-Ketola

4 2
 3

TIME and CREATURE

Collective exhibition by Rusto Myllylahti, Sini Silveri & Tuomo Tuovinen

TINKLE

and

CREATURE

Oksasenkatu 11
7. – 31. 5. 2026

RUSTO MYLLYLÄHTI is an artist who works with installation, sound, image, performance, and objects. Joy, freeform, and juxtapositions of meaning are at the center of their artistic production. The exhibition showcases an installation of masks and distortion, a warped dry spa of sorts. SINI SILVERI is a multidisciplinary poet, whose work traces the quirks in social and bodily movement. In the exhibition, movement appears in the form of words, clay, and paint. Mud is burning in each one of these substances. TUOMO TUOVINEN is a visual artist devoted to a lifelong video archive project, and who is producing a broad series called *Is Love a Mirage?* A metamorphosis of soul and memory will be on display.

TIME and CREATURE (AIKA ja OLENTO in Finnish) is Rusto, Sini and Tuomo's first collective exhibition. The trio is united by a long friendship and the inevitable connection brought forth by artistic endeavor. The reflection about creatureliness is palpable in all their works. Creature here is just a word to speak about (ontological, physical, aesthetic) form. It's a DIY-philosophical attribute, which anyone can apply to any form, from the skin-like appearance of a wall to the corporeality of images in society, to the biggest or faintest of sounds, even to ourselves. *A foam mattress is cut into a human-like shape. The background detaches and something oozes out of the edges. Crescent moon faces.*

Time lives alongside the creature, it coils in the creature's innards, in its silliness, in the character-like nature of it all. When the creature moves, time moves, when the creature moves it wakes its background into life. A mobile time arrives, a moving creatureliness in all its normalcy. Nostalgia is too shallow a term to convey this multiplicity. The creature is a gloomy stare and a hovering presence in the void layering the video and the canvas. Rusto's creatures are masks, given that the spectator has accepted the character is presenting its own reality. A layered and precisely built materiality underlies all of these pieces. Sini's creature is verbal and referentially unspecified, anonymous. Tuomo's creature is chromomorphic. All these beings deal with wallowing in ruin, with loitering in a world soiled by merchandise.

In the forest image there's a Wu-Tang Clan logo carved in stone, the brown of soil, a smile and a blonde concrete branch. A bird is perched on it.

Today's t-shirt is a pillowcase for the rack of the self. When falling asleep, nothingness intersects. No going, no being. A FLYING FIGURE and a LITTLE DEVIL hang out with the bunny in the closeup picture. There is time and a creature, a molten being of blood and hair, out of itself, in the life after life.

Essay: Sini, based on conversations with Rusto and Tuomo. The exhibition poster was designed by Rusto, and the zine by Tuomo. José Luis Rico translated the summary text and the poem "Metsäkuvassa Wu-Tang Clan" into English.

During 2026, Rusto is working with the support of Kone Foundation. Tuomo is currently the recipient of a TAIKE artist grant, and the production of the works on display has also been supported by the Finnish Culture Foundation's Uusimaa Fund. Sini produced their works with a grant from TAIKE's Lapland Regional Fund. The exhibition was partly prepared at the Väinö Tanner Foundation's Mazzano Residence in Italy.

TIME and CREATURE is an exhibition initiated by Rusto Myllylahti, inspired by Oksasenkatu 11's 2026 theme of community. Inari Sandell documented the exhibition with photographs.

TRANSLATION OF TUOMO'S CORRIDOR VIDEO

Year 1999.

27 years before 2026.

Neo wakes up from the Matrix.

The Blair witch kills three documentary filmmakers.

I turn fifteen, and my parents give me a video camera.

- *Why are you doing that?*
- *What am I doing?*
- *Why did you do that?*
- *You asked me to.*
- *Well yeah, but why did you obey?*
- *It was for the footage.*
- *Footage for what?*

- *Isn't that red light on when it's filming?*
- *No.*
- *Come on, stop filming...*
- *What?*
- *The weather is so shitty... Film that rain.*

I want to grow up to be an artist.

I want to question everything.

In art, nothing is real.

- Now, as I graduate from The Art School, I have a thorough understanding of artistic tools and disciplines, their history and contemporary significance. I am capable of setting myself goals and objectives, and I am prepared to...

Now, as I graduate...

- At the moment, I am working in an artist residency here in Lapland. My life revolves around the mystery: Am I dead, or is this real? Am I dreaming?

Something has happened.

A slip on a banana peel has happened.

Head has bounced off the concrete floor of an art space basement, and been catapulted into a black hole.

... well, it's hard to say anything sensible about this.

In any case: It's dark.

Or actually, there is not even nothingness.

...

There is this kind of bewildering humming sound, when
a thousand angels lift me up from non-existence.

Now, there is light.

...

I'm a middle-aged video artist.
This is a dark chamber.
The only light comes from a video screen.
The light is lively.

I watch all the video material I've ever filmed.
The edges of the video image disappear.

I don't know if I exist.
If you exist.
I google information about my own death.

I organise and piece together these images.
I apply for funding for a video work.
Working title: IS LOVE A DELUSION?

"The immersive and participatory work functions as a portal into a young Tampere-born videographer's life on Earth. The works are based on what this person left behind."

Our generation was the last one to experience the pre-digital era. We left behind:
text messages
photos
emails
browsing history
social media accounts
video clips
voice recordings
notebooks
diaries
grant applications
dandruff
navel lint

The Earth has been turned into
a museum.
Humans have left.
We are high in the cloud.

...

LIFE AFTER LIFE

Everyone is here.
Everything not saved has been lost.
You ask me to dance with you, but I don't dare.

– More, more! Yes! Yes! More! MORE!

Someone is in a shopping cart. Mikko's classmate Vili is planning to beat me up. I film myself making spaghetti and meatballs in the kitchen of a student apartment in Rovaniemi

We are bathing in a hot tub. We are taking turns at filming each other. You jump around in the tub and pee in the water. You hold your nose and go underwater for a long time. There are candles around the tub. The pumps are making a loud sound.

Sometimes it feels like life is flowing past me on a video tape. Sometimes it feels like I've experienced this before.

Heaven.

Nothing ever happens.

When this kiss is over, it will start again.

– In my rental apartment's bathroom, there's this world's most frustrating button. Let's see what happens when I press it. There you go: Every time I press this, the power lever is released into off position. Exactly as it should. So, every time I press this, I hope that something exciting would've happened, so it wouldn't work. So that it would be somehow broken.

Images made by artificial intelligence are difficult to tell apart from real images. Real images are difficult to tell apart from images made by artificial intelligence.

This feels so puzzling that I chew the plastic CD covers of Nirvana's In Utero into tiny bits.
Am I now the same age as Kurt Cobain?

God could've stopped climate change, wars and famine.

But instead god spied on you through the cameras on your phone.

God watched when you

were tense,

anxious,

nervous,

when you felt hopeless,

when interacting with other people felt overwhelming,

when you were worried or terrified,

when unpleasant ideas or memories burdened you,

when you felt that there is someone to support you,

when you felt that you will manage even if things go wrong.

LOL!

– (In Swedish) *I am dead. I can not play computer.*
I am dead. I can not play computer.

...

HOW DOES IT FEEL TO BE A COMPUTER?

...

I have learned how to walk.
I understand talk.
If I'm told to collect all the toys in a basket,
I will immediately start doing it.
My vocabulary includes
hat
potty
pretty
girl
basket
car
no
thanks
take
throw
flower
duck

I'm taken into an art museum.
Father guides me:
"My beautiful child, can you see?
That's Mickey Mouse!"
but I correct:
"No, that's just a picture of Mickey Mouse."

1.26

